

egy flekk

Halálnotesz

V. BÁLINT ÉVA

Vera nem tudta elképzelni a túlvilágot. Nem mintha megrögzött materialista lett volna, sokkal inkább kurta, ám annál komolyabban vett szociológiai, lélektani ismeretei gátolták ebben.

Először is a szüleire gondolt. Ha van túlvilág, akkor most mit csinálnak hármásban? Apja, anyja meg annak első férje. Amikor meghaltak – Don-kanyar, békebeli tüdőrák a hatvanas években, fehér, porcelánbőrös, érthetetlen előzményű melanóma kilencvenkettőben –, még nem kezelték lazán a hármassját. Szegények, most minden kapcsolati rutin nélkül veszkölődnek a mennyekben? Pokoli lehet.

Dohog fönt most Mészöly Miklós: Ali, mi ez az emlékkonferencia? Te még csak éppen hogy meghaltál, az én Saulusom viszont idén negyven éve jelent meg. Polcz Elaine szelíd, de fékezhetetlen mosollyal hárít. Miklós, drágám, mi lenne, ha közös emléktáblát avattatnánk a Városmajor utcában?

De hol a tábla? – mélázik Vera, a házon csak a Nyugat emléktábláját látni. Előszedi a noteszét. Sose törölte ki a halottak telefonszámait, igaz, új embereket csak cetlikre írt, aztán ha a cetlis szívósan élt, és Vera szerette vagy tisztelte, beírta a noteszba. Privát túlvilágot gyártott. Nagyjából ez volt az egyetlen, amit privatizált.

Nézte a telefonszámokat. Zsille Zoli halálnapozik, épp hat éve, hogy eltemették. Klakkra. Vajon vitatkozik-e Eörsi Pistával vagy éppen pálinkáznak? Születésnapot tartanak-e vagy halálnapot?

Vera arra a húslevesre gondolt, amit szervezéstechnikai okokból nem vitt el Eörsinek, meg arra a halvány, vaníliás, lágyan csúszó madártejre, amit később vitt Sötér tanár úrnak. És azokra a szőke sörökre, amelyekkel Zsille kínálta hazafelé menet, s tanította, mi a teendő túlhabzás esetén. Mutatóujjat negyven ötfokos szögben habra állítani, s akkor megáll. Tényleg, Zoli, mi a teendő túlhabzás esetén? Amikor az egész világ túlhabzik?